

met noget meget uheldigt ind i Forhandlingerne om denne Sag. Men jeg maa dog have Lov til at minde det ærede Medlem om, at jeg Spalte 75 i Landstingstidende er refereret saaledes: „selv om en Realunion som den, den ærede Ordfører ved, at Flertallet indenfor Udvalget vil kunne gaa med til som Resultat af disse Forhandlinger, muligt var forsvarlig 1908“ o. s. v. Det ærede Medlem vil deraf se, at der allerede paa det Tidspunkt fra min Side pegedes paa en Realunion som en Udgang af denne Sag, som fra vor Side vilde kunne accepteres.

Og naar det ærede Medlem siger, at Enigheden under Forhandlingerne i Sommer med de Konservative bristede paa Spørgsmaalet om Flaget, saa er det muligvis rigtigt, men det ærede Medlem, som paa de Konservatives Vegne førte disse Forhandlinger, ved meget godt, at det i det hele taget var Omfanget af den Beføjelse, som de Udsendinge, der skulde rejse til Island, skulde have, som til syvende og sidst var det afgørende, ogsaa for de Konservative. Mit bestemte Indtryk under Forhandlingerne i Sommer var dette, at de Konservative ligesom vi var klare over, at Flagspørgsmaalet realiter var afgjort, at det overhovedet ikke kunde nytte at søge Forhandling optaget paa det Grundlag at søge bevaret det danske Flag ogsaa som Flag for Islænderne udenfor deres eget Søterritorium. Begyndte vi med at stille den Fordring, var Forhandlingerne paa Forkaand bristet. Jeg havde Indtrykket af, at de Konservative ogsaa i Sommer saa paa det Spørgsmaal paa den Maade.

Naar det ærede Medlem saa oplæser et Afsnit af Suverænetetsudvalgets Betænkning og til det oplæste Afsnit føjer en Fortolkning, som skulde virke skræmmende hernede — jeg maa antage, at det var Hensigten, og at det ikke var Hensigten at virke stimulerende deroppe —, vil det være meget let af Mindretalsbetænkningen, som er vedføjet Flertalsbetænkningen fra Suverænetetsudvalget, at oplæse tilsvarende Afsnit, hvori Mindretallet hævder, at det, der her er ydet Danmark, i Virkeligheden er alt for meget, hvor Mindretallet vil paastaa, at det kun kan skyldes Nødvedigheden af at gaa ind derpaa eller egen Fordel under Hensyn til den hele Situation, naar man fraviger rent Kongefællesskab og indgaar paa Realunion med Danske. Her har vi altsaa en Erklæring fra et Medlem af Suverænetetsudvalget, der direkte har talt om en Realunion, og no-

get tilsvarende vil man ogsaa, naar man ikke læser Betænkningen med Villie til at finde det modsatte, kunne finde i Flertalsbetænkningen.

Det ærede Medlem siger saa, at vi ikke kan finde nogen Undskyldning — er det vel hans Mening — for de ændrede Signaler ved det, der er foregaaet i Verden i den allersidste Tid, thi Beslutningen af 18. Juli blev taget, medens Magtkonstellationen var den gamle i Europa. Det er rigtigt, at Beslutningen blev taget paa det Tidspunkt. Men det forekommer mig at tjene os til Ære i Stedet for det modsatte. Og jeg er overbevist om, at ingen af de Medlemmer af det høje Ting, som har været med til at tage den Beslutning eller stemme for at gøre den effektiv, fortryder, at det skete paa det Tidspunkt. Thi Tvivl er der jo aldeles ikke om, at var det ikke sket da, vilde den Stund være meget nær, da det maatte ske, saaledes som Forholdene siden den Tid har udviklet sig.

Det ærede Medlem gjorde sig, efter min Mening meget forgæves, Anstrengelser for at dokumentere, at det foreliggende Forslag til Forbundslov i Virkeligheden skulde have til Formaal Adskillelse i Stedet for fremtidigt Samliv mellem Nationerne. Det lykkedes efter min Mening aldeles ikke det ærede Medlem at paavise, at øget Venskab og Sammenknytning kulturelt og økonomisk ikke skulde kunne opstaa paa det Grundlag, der herigennem skabes. Og naar det ærede Medlem hævder, at Traktaten kan benyttes til at bringe Danmark nye Ydmygelser, og i den Henseende henviste til, hvad der skete i Trawlerbødsagen, maa jeg minde det ærede Medlem om, at en saadan Begivenhed, saadanne Forhold kunde altsaa udvikle sig under den bestaaende Tilstand. Vi tror ganske vist ikke, at tilsvarende ikke kan ske ogsaa under den nye Tilstand, men det, som vi haaber paa, er, at den skal have bortryddet Tilbøjeligheden hos Islænderne til en saadan Opræden overfor Danmark som den, der udvistes i denne Sag, som det ærede Medlem citerede, en Opræden, som fra mange Sider her i Landet er blevet beklaget, og som maaske ogsaa til sin Tid, naar Sindene falder helt i Ro, vil blive beklaget paa Island.

Naar det ærede Medlem siger, at det jo er ganske besynderligt, at man maa skille Staterne ad for at kunne faa et Kontor paa Island, nærer jeg den usvigelige Tillid til det ærede Medlems Intelligens, at han meget godt ved, at naar han udtaler sig paa den Maade, stiller han